Р Е Ш Е Н И Е
№ 41831

гр. София, 27.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 52 състав,** в публично заседание на 07.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **6520** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК, вр. чл. 68л, ал. 1 от Закона за защита на потребителите.

Образувано е по жалба от „Хит кредит“ ООД, [населено място], представлявано от управителя М. М. П., депозирана чрез пълномощника му адв. А. С., срещу Заповед № 201/27.03.2026 г. на Председателя на Комисията за защита на потребителите (КЗП), с която на дружеството е забранено да прилага заблуждаваща нелоялна търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предл. 1 (съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща), във връзка с чл. 68г, ал. 4, вр. чл. 68в от Закона за защита на потребителите (ЗЗП), а именно дружеството да предоставя на потребителите невярна информация за размера на годишния процент на разходите (ГПР), посочена в Стандартния европейски формуляр (СЕФ) и договора за потребителски кредит, по-ниска от действителната.

С жалбата се поддържа, че оспорената заповед е незаконосъобразна поради липса на компетентност и противоречие с материалноправните разпоредби. Сочи се, че неустойката по чл. 19 от договора е санкция за неизпълнение, а не разход по кредита, поради което съгласно чл.19, ал.3, т.1 от ЗПК не се включва в ГПР. Твърди се, че не са налице елементи на заблуждаваща търговска практика по чл. 68д от ЗЗП, тъй като информацията е ясно предоставена, а органът не е доказал реално засягане на икономическото поведение на средния потребител. Посочва се, че органът е превишил компетентността си, като е упражнил присъщ на гражданския съд контрол върху договорни клаузи. Поддържа се становище, че мярката е несъразмерна по чл. 6 от АПК, както и че актът противоречи на съдебната практика. По така изложените съображения се иска отмяна на обжалваната Заповед № 201/27.03.2026 г. на председателя на КЗП. Претендира

присъждане на разноски съобразно представен списък.
Ответникът – Председателя на КЗП, чрез процесуалния си представител гл. юрисконсулт С. А., счита жалбата за неоснователна, поради което моли същата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.
По делото са събрани писмени доказателства, включително съдържащите се в приложената в заверено копие на образуваната пред КЗП преписка.
Административен съд - София-град, в настоящия съдебен състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:
Липсва спор между страните по делото, а това се установява и от представените с административната преписка писмени доказателства, че административното производство е образувано във връзка с писмо на ОД на МВР – П. с вх. № Ц-00-2934/17.11.2025 г. По повод писмото е извършена проверка на дружеството „Хит кредит“ ООД в офис за потребителски кредити „HIT CREDIT“, намиращ се в [населено място], [улица], по спазване изискванията на Закона за потребителския кредит (ЗПК) и Закона за защита на потребителите (ЗЗП). За така извършената проверка е съставен Констативен протокол (КП) № К-2766579/20.11.2025 г., във връзка с който от дружеството е изискано представянето на преддоговорна информация и документация. При проверката от страна на дружеството е представено за документална проверка копие от досие по договор за кредит, сключен в проверявания офис, включващо както следва:
- Искане за потребителски кредит № 01103175/20.11.2025 г.;
- Преддоговорна информация на Стандартен европейски формуляр (СЕФ) за кредит от 2500 лв. (1278,23 евро) със срок 6 месеца, издаден на 20.11.2025 г.;
- Общи условия по договори за потребителски кредит;
- Договор за потребителски кредит № 01103175/20.11.2025 г., сключен в [населено място], предоставен от „Хит кредит“ ООД чрез посредничеството на кредитен посредник „Кеш Комфорт“ ЕООД;
- Месечен погасителен план към договор за потребителски кредит № 01103175.

На 26.11.2025 г. по Протокол за приемане на документи (П.) № К-0110270/26.11.2025 г. от дружеството са предоставени допълнително: Правила, политики и процедури за работа с потребители със затруднения при погасяване на кредити на „Хит кредит“ ООД, в сила от 20.06.2025 г.; Общи условия по договор за потребителски кредит и преддоговорна информация на СЕФ за кредит от 1000 лв. (511,29 евро) със срок 12 месеца.
Видно от представеното извлечение от Протокол №11 от проведено заседание на КЗП на 27.03.2026 г., Комисията е приела единодушно, че с поведението си „Хит кредит“ ООД уврежда икономическите интереси на потребителите и прилага нелоялна заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предл. 1 от ЗЗП (търговската практика е заблуждаваща, когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща /в случая стойността на ГПР по кредита, посочена в СЕФ и в договора за кредит, е невярна, по-ниска от действителната/ и следователно е подвеждаща и има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на търговската практика) във връзка с чл. 68г, ал. 4 от ЗЗП.
За да стигне до този извод, Комисията е разгледала по т. 2 от дневния ред на заседанието материалите по Докладна записка с изх. № Ц-00-2934/09.03.2026 г. от главния директор на ГД „Контрол на пазара“ при КЗП, в която са изложени констатации във връзка с извършения анализ на събраните документи по КП № К-2766579/20.11.2025 г. и П. № К-0110270/26.11.2025 г. Установено е, че проверката обхваща Договор за потребителски кредит № 01103175/20.11.2025 г.,

сключен в [населено място], ведно с погасителния план към него и СЕФ. По договора на потребителя е отпуснат кредит в размер на 2500 лв. (1278,23 евро) със срок 6 месеца, платим на 6 равни месечни вноски. Общата сума за плащане е определена на 2799,66 лв. (1431,44 евро) при обезпечаване на кредита и 4745,94 лв. (2426,56 евро) при необезпечен кредит. Съгласно чл.19, ал.1 от договора кредитополучателят се задължава в преклузивен тридневен срок от сключването му да предостави едно от две предвидени обезпечения: 1) две физически лица – солидарни длъжници, които отговарят на кумулативни утежнени изисквания: осигурителен доход над 1000 лв. (511,29 евро), удостоверен със служебна бележка от работодателя, безсрочен трудов договор, липса на неплатени осигурителни или други вноски за последните две години и липса на задължения към други банкови и финансови институции с кредитна история в ЦКР при БНБ за една година назад със статус не по-лош от 401 „Редовен“; или 2) банкова гаранция с бенефициер кредитора за сумата на общата стойност на плащанията, със срок на валидност 30 дни след крайния срок за плащане. По чл.19, ал.2 от договора при непредоставяне на обезпечението в 3-дневния срок, както и при неприемане от кредитора на предложеното обезпечение поради ненадеждност, се дължи неустойка в размер на 1946,28 лв. (995,12 евро). Тази неустойка е определена като платима разсрочено, като към всяка месечна погасителна вноска се добавят по 324,38 лв. (165,85 евро). Така кредитът реално се отпуска и усвоява като необезпечен, а сумата на неустойката е предварително калкулирана и разпределена в погасителния план наред с главницата и възнаградителната лихва. Същевременно в чл. 7 от договора и в СЕФ е обявен ГПР в размер на 48,22 %, изчислен единствено върху сумата от 2799,66 лв. (1431,44 евро), без в него да се включва разходът за неустойката от 1946,28 лв. (995,12 евро). Административният орган е приел, че посоченият ГПР е невярна информация, тъй като се отнася за хипотетичен обезпечен кредит с обща сума за плащане 2799,66 лв. (1431,44 евро), а не за реално предоставения необезпечен кредит с обща дължима сума от 4745,94 лв. (2426,56 евро).

Органът е отчел, че кредиторът е бил длъжен да извърши предварителна оценка на кредитоспособността на потребителя по реда на ЗПК и да не предоставя кредита при съмнение в неговата платежоспособност, вместо да изисква трудноизпълнимо обезпечение непосредствено след усвояването на средствата под страх от начисляване на значителна неустойка. С оглед на чл.19, ал.1 и § 1, т. 1 от ДР на ЗПК органът е приел, че предвидената сума представлява предварително известен и неизбежен разход за получаване на необезпечения кредит, който оскъпява заема и не съставлява действително условно обезщетение по смисъла на чл. 19, ал. 3, т. 1 от ЗПК, поради което е следвало да бъде включен в общия разход по кредита и в стойността на ГПР.

Въз основа на така приетото решение и на основание чл. 68л, ал. 1 във вр. с чл. 68в, чл. 68г, ал. 4 и чл. 68д, ал. 1, предл. 1 от ЗЗП е издадена оспорената в настоящото производство Заповед № 201/27.03.2026 г. на Председателя на КЗП, с която на „Хит кредит“ ООД е забранено да прилага нелоялна заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предл. 1 от ЗЗП (съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща), а именно дружеството кредитор да предоставя на потребителите невярна информация за размера на ГПР, посочена в СЕФ и в договора за кредит, по-ниска от действителната.

С Покана с изх. № Ц-00-2934/01.04.2026 г. и с писмо с изх. № Ц-00-2934/20.04.2026 г. жалбоподателят е уведомен за издадената заповед и поканен да я получи. Заповед № 201/27.03.2026 г. е връчена на дружеството на 22.04.2026 г., а жалбата срещу нея е подадена на 27.04.2026 г. чрез Системата за сигурно електронно връчване (ССЕВ).

Други относими доказателства не са ангажирани от страните по делото.

При така установеното от фактическа страна и след като извърши дължимата на основание чл.

168, ал. 1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт на всички основания по чл. 146 АПК, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес, срещу подлежащ на обжалване административен акт и в законоустановения 14-дневен срок, поради което е процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, като съображенията за това са следните:

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган по смисъла на чл. 146, т. 1 от АПК. Съгласно чл. 68л, ал. 1 от ЗЗП, когато Комисията за защита на потребителите установи, че търговската практика е нелоялна, председателят на комисията издава заповед, с която забранява прилагането ѝ. Производството по налагане на принудителната административна мярка е двуфазно: колективният орган (КЗП) взема решение за установяване на нелоялния характер на практиката, а едноличният орган (председателят на КЗП) издава индивидуалния административен акт за нейната забрана. В случая установяването на практиката е извършено с нарочно решение на Комисията по Протокол № 11 от 27.03.2026 г., въз основа на което председателят на КЗП е упражнил предоставеното му от закона правомощие, издавайки Заповед № 201/27.03.2026 г.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че оспореният акт е издаден при превишаване на материалната компетентност поради „преквалифициране“ на облигационни клаузи. Съгласно чл. 47, ал. 1 от ЗПК и чл. 165, ал. 3, т. 2 от ЗЗП специализираният контрол по спазване на правилата за потребителското кредитиране и за защита срещу нелоялни търговски практики се осъществява от КЗП. С оспорената заповед административният орган не се произнася със сила на пресъдено нещо по валидността или нищожността на облигационни клаузи и не изменя договорното правоотношение между кредитора и потребителя – въпроси, които са от подведомствеността на гражданския съд. Предмет на административния контрол е пазарното поведение на търговеца и точността на преддоговорната и договорната информация, предоставяна на потребителите относно цената и ГПР по кредита. За да извърши преценка дали посоченият ГПР е верен или съдържа подвеждаща информация по смисъла на чл. 68д от ЗЗП, контролният орган е длъжен да анализира съдържанието на договора и действителния механизъм на формиране на насрещните задължения на потребителя. Тази инцидентна административна преценка обслужва единствено квалификацията на търговската практика и не представлява недопустимо навлизане в гражданскоправната сфера.

Предвид изложеното съдът приема, че не се констатира порок на акта по см. на чл. 146, т. 1 АПК.

Заповедта отговаря на изискванията за форма по чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 от АПК вр. чл.146, т. 2 от АПК. Издадена е в писмена форма и съдържа ясни фактически и правни основания, които кореспондират с констатациите в административната преписка и позволяват на адресата да разбере волята на органа и да упражни ефективно правото си на защита, а на съда – да осъществи контрол за законосъобразност.

При издаването на оспорения акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила по смисъла на чл.146, т.3 от АПК. Производството по прилагане на принудителни административни мерки по чл. 68л от ЗЗП е специално по смисъла на чл. 22, т. 1 от АПК. В хода му са изяснени всички релевантни факти и обстоятелства по смисъла на чл. 35 и чл. 36 от АПК въз основа на събраните по надлежния ред писмени документи по констативните протоколи. На дружеството е била осигурена реална възможност за участие и защита, като същото е представило изисканите документи и писмени становища.

Оспореният акт е постановен и в пълно съответствие с материалноправните разпоредби на закона (чл. 146, т. 4 от АПК) – чл. 68в вр. чл. 68г, ал. 4 и чл. 68д, ал. 1, предл. 1 от ЗЗП вр. чл. 19 от ЗПК.

Безспорно е по делото, че жалбоподателят има качеството на търговец по смисъла на §13, т.2 от ДР на ЗЗП, а предоставянето на финансови услуги по кредитиране и разпространяването на преддоговорна и договорна информация за тях представлява търговска практика по смисъла на § 13, т. 12 и т. 23 от ДР на ЗЗП.
Съгласно чл. 68в от ЗЗП нелоялните търговски практики са забранени, като по силата на чл. 68г, ал. 4 от ЗЗП нелоялни са и заблуждаващите търговски практики по чл. 68д – чл. 68к от ЗЗП. По силата на чл. 68д, ал. 1, предл. 1 от ЗЗП търговска практика е заблуждаваща, когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща относно някое от обстоятелствата по ал. 2 и има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което средният потребител не би взел без използването на търговската практика. Съгласно чл. 68д, ал. 2, т. 4 от ЗЗП едно от съществените обстоятелства е цената или начинът на нейното изчисляване.
За да бъде осъществен съставът на чл. 68д, ал. 1, предл. 1 от ЗЗП, следва кумулативно да са налице: 1) осъществяване на търговска практика при предлагане на стоки или услуги; 2) предоставяне на невярна и подвеждаща информация относно съществен елемент на услугата (в случая цената и начина на изчисляването ѝ чрез ГПР); 3) способност на тази практика да мотивира средния потребител да вземе търговско решение по смисъла на § 13, т. 31 от ДР на ЗЗП, което иначе не би взел (в т. ч. Решение № 12167 от 07.12.2023 г. по адм. д. № 3102/2023 г. и Решение № 7153 от 25.06.2026 г. по к.адм.д. № 4964/2026 г. на ВАС).
Годишният процент на разходите по кредита съгласно чл.19, ал.1 от ЗПК изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи, като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. По силата на § 1, т. 1 от ДР на ЗПК и чл. 3, б. „ж“ от Директива 2008/48/ЕО „общ разход по кредита за потребителя“ включва всички разходи по кредита, в т. ч. лихви, комисиони, такси и всякакви други разходи, пряко свързани с договора, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, задължителни за получаване на кредита или за получаването му при предлаганите условия.
Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че уговорената в чл. 19 от договора сума от 1946,28 лв. (995,12 евро) представлява стандартна неустойка за неизпълнение, която по силата на чл. 19, ал. 3, т. 1 от ЗПК задължително се изключва от изчисляването на ГПР. Действително, чл. 19, ал. 3, т. 1 от ЗПК и чл. 19, параграф 2 от Директива 2008/48/ЕО предвиждат, че при изчисляването на ГПР не се включват разходите, които потребителят заплаща при неизпълнение на задълженията си по договора за потребителски кредит. Това изключение обаче предполага наличието на реална, условна санкция по чл. 92, ал. 1 от ЗЗД за последващо виновно неизпълнение на действително валидно и изпълнимо договорно задължение.
В разглеждания случай установените по делото фактически обстоятелства налагат различен правен извод: кредиторът е поставил изискване за предоставяне на обезпечение в преклузивен срок от едва три дни от сключването на договора, като е въвел кумулативни и обективно неизпълними за средния потребител на бързи кредити условия спрямо солидарните длъжници (висок осигурителен доход, безсрочен трудов договор, липса на неплатени осигурителни или други вноски за последните две години и липса на задължения към други банкови и финансови институции с кредитна история в ЦКР при БНБ за една година назад със статус не по-лош от 401 „Редовен“) или безусловна банкова гаранция с непредвидими допълнителни разходи. Същевременно кредитът в размер на 2500 лв. (1278,23 евро) е отпуснат и усвоен незабавно като необезпечен, а сумата на неустойката в размер на 1946,28 лв. (995,12 евро) е била предварително разсрочена и калкулирана във всяка една от 6-те месечни вноски по

324,38 лв. (165,85 евро) в погасителния план наред с главницата и договорната лихва, формирайки обща сума за плащане от 4745,94 лв. (2426,56 евро). При този предварителен изчислителен и договорен механизъм плащането губи обезщетителния си характер при бъдещо несигурно събитие и представлява предварително начислен, неизбежен компонент от общите разходи за ползване на необезпечения кредит. Чрез това изкуствено конструиране на разхода дружеството прикрива реалната цена на заема и заобикаля законовия праг за максимален размер на ГПР по чл. 19, ал. 4 от ЗПК. В този смисъл е практиката на Върховния административен съд по Решение № 8252 от 21.07.2026 г. по адм.д. № 4965/2026 г., VII отд., както и задължителната практика на Съда на Европейския съюз по дело C-714/22 (Решение от 21.03.2024 г., Profi Credit B.) и дело C-337/23 (Решение от 13.03.2025 г.), според които разходите за съпътстващи гаранции и допълнителни задължения подлежат на задължително включване в общия разход по кредита и ГПР, когато са задължителни за получаване на кредита при съответните условия или когато договорната схема служи за прикриване на действителната цена на финансовата услуга.

Следователно посочването в СЕФ и в договора на ГПР от 48,22 %, изчислен само върху обща сума за връщане от 2799,66 лв. (1431,44 евро), съставлява предоставяне на невярна и подвеждаща информация относно цената на предоставения необезпечен кредит, чиято действителна стойност с оглед дължимата сума от 4745,94 лв. (2426,56 евро) води до неколкократно по-висок реален процент на оскъпяване.

Налице е и третият елемент от фактическия състав на чл. 68д, ал. 1, предл. 1 от ЗЗП – възможността практиката да повлияе върху търговското решение на средния потребител. Преценката за въздействието се извършва не чрез статистическо изследване на конкретни лица, а с оглед стандарта за средния, сравнително добре информиран, наблюдателен и предпазлив потребител. Цената и ГПР са основните сравнителни показатели, чрез които потребителят съпоставя пазарните оферти и преценява финансовата си възможност да обслужва дълга. Обявяването на ГПР в размер на 48,22 %, съответстващ на законовия таван по чл. 19, ал. 4 от ЗПК, създава невярна представа за умерено оскъпяване и мотивира потребителя да сключи договора, оставайки в неведение, че реално поема задължение да върне близо двойно по-голяма сума спрямо предоставената главница (2426,56 евро спрямо 1278,23 евро). За съставомерността на нарушението законът не изисква настъпването на реална вреда или доказване, че конкретен потребител е бил подведен, а е достатъчна обективната възможност предоставената невярна информация да деформира икономическото му решение.

Оспореният акт е издаден и в съответствие с принципа на съразмерност по чл.6 от АПК и целта на закона по чл. 68б от ЗЗП вр. чл. 146, т. 5 от АПК. Заповедта по чл. 68л, ал.1 от ЗЗП представлява преустановителна и превантивна принудителна административна мярка, насочена към защита на колективните икономически интереси на потребителите, а не административно наказание, поради което вината на търговеца не е елемент от фактическия състав. С наложената мярка не се отнема възможността на дружеството да осъществява дейността си по кредитиране, а единствено се забранява прилагането занапред на конкретното нелоялно пазарно поведение, което напълно съответства на изискването за пропорционалност.

По изложените съображения оспорената Заповед №201/27.03.2026 г. на Председателя на КЗП е законосъобразен административен акт, издаден от компетентен орган, в

установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел, поради което подадената срещу нея жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.
При този изход на спора претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски е неоснователна. На основание чл. 143, ал. 3 от АПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в полза на Комисията за защита на потребителите следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение за осъщественото процесуално представителство в размер на 102,26 евро (сто и два евро и двадесет и шест цента), определено съгласно законовите правила за превалутиране и закръгляване по чл. 12, ал. 1 и чл. 13, ал. 1, т. 2 от Закона за въвеждане на еврото в Република България (ЗВЕРБ).
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, II отделение, 52-ри състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Хит кредит“ ООД, [населено място], представлявано от управителя М. М. П., срещу Заповед № 201/27.03.2026 г. на председателя на Комисията за защита на потребителите.
ОСЪЖДА „Хит кредит“ ООД, [населено място], да заплати на Комисията за защита на потребителите сумата от 102.26 евро разноски за юрисконсултско възнаграждение.
Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: